

Pace cu noi înșine (11.10.2020)

Sursa păcii, după am văzut în predica noastră anterioară, este Hristos, care este Domnitorul Păcii. Deoarece creștinul credincios este în comuniune cu această sursă inepuizabilă, ei sunt răsplătiți cu pacea lui Dumnezeu care curge continuu în inimile lor. "***Si pacea lui Hristos să stăpânească în inimile voastre***" (Coloseni 3:15).

Dar ce înseamnă apostolul Pavel, și Biblia în general, prin *cuvântul inimă*? Desigur, ele nu se referă la inima fizică care se află în trup, ci la inima spirituală, care exprimă lumea ascunsă a sufletului. Inima spirituală este centrul personalității umane și al existenței noastre. Este locul unde se dezvoltă viața spirituală a unei persoane și unde credinciosul alege să-l întâlnească pe Creatorul lor, Dumnezeu.

Toată lumea vrea ca pacea să domnească în inima lor și, după știm cu toții, Domnul a venit pe pământ pentru a face acest lucru. Venirea lui ne-a adus această pace mult așteptată. Dar fiecare mare comoară este în pericol de a fi pierdută, iar aceasta include comoara prețioasă a păcii. Pericolul nu este extern, deoarece chiar și în mijlocul torturii teribile, Sfinții Mucenici și-au păstrat pacea. Amenințarea vine din interior. Domnul a vorbit despre aceasta, în care pacea Sa nu poate coexista în inimă cu dorințele păcatului, care sunt mortale. Dacă suntem nepăsători și permitem păcatului să intre în inimile noastre, Pacea lui Hristos pleacă.

Cum s-a întâmplat asta? La început, o ispită vine și bate la ușa inimii. Poate fi un gând vicelan, o dorință oneroasă sau un impuls de a comite un act greșit. Conștiința umană, care este ochiul spiritual dat nouă de Duhul Sfânt, discerne pericolul și avertizează inima să respingă această ispită. Dacă inima aude această voce a conștiinței luminate, atunci va fi salvată de pericol. Indiferent de câte ori vin ispitele, pacea va rămâne în inimă dacă această rezistență viguroasă va fi menținută. Dacă inima respinge îndemnurile conștiinței și acceptă intrarea păcatului, atunci pacea lui Dumnezeu dispare.

Dar nu toate speranțele sunt pierdute. O persoană se poate întoarce de la această tulburare a sufletului și a luptei interne și se poate îndrepta spre Hristos. Când se întâmplă acest lucru, pacea se poate întoarce în inimă. Acest lucru se datorează faptului că Hristos, care este "Domnul păcii", dă unui credincios pocăit harul Său, astfel încât pasiunile păcatului pot fi depășite. Temerile de dominare se vor topi, iar persoana va avea putere, răbdare și curaj pentru a face față circumstanțelor dificile ale vieții. Acest crez și credință în "Dumnezeul păcii" este cu noi, și oferă un sentiment puternic de securitate și pace interioară. Sufletul se va calma, împreună cu conștiința, și auto-reconcilierea va avea loc. Persoana pocăită nu va comenta, sau se va simți rău pentru ea înșăși și ghinionul ei, așa cum fac unii. Inimile lor vor fi pline de bucurie și de toate celelalte roade ale Duhului Sfânt. Persoana care are pace în inima ei simte că porțile Cerului sunt deschise pentru ea; că rugăciunile ei sunt salutate de Dumnezeu și că Domnul milostiv îi va îndeplini cererile, care sunt în conformitate cu Voința Divină. Cei care au această pace a inimii, primesc un gust al fericirii Împărăției cerești.

Dragii mei frați și dragile mele surori, deoarece este atât de vital să păstrăm pacea lui Hristos în inimile noastre în orice moment, trebuie să fim foarte atenți să nu permitem niciunui fel de rău să intre în inimile noastre care să alunge această pace. În schimb, fiecare gând, dorință și faptă pe care le căutăm să fie pentru pacea lui Hristos în noi. De aceea, rugămintele noastre către Duhul Sfânt includ adesea o rugămintă pentru a primi acest dar prețios al păcii Sale, ale cărei binecuvântări sunt dincolo de înțelegere, după cum scrie Sfântul Apostol Pavel: "***Si pacea lui Dumnezeu, care covarsește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus***" (Filipeni 4:7)".

Aș dori să întreb, precum în Sfânta Liturghie (și în toate celelalte Servicii Sfinte) acordăm o atenție deosebită rugăciunilor Preotului, care se referă la această pace. În loc să le permitem să treacă indiferent, lăsați aceste cereri de pace să ne atingă inimile, de fiecare dată concentrându-ne mințile cu o credință caldă. De asemenea, atunci când Diaconul sau Preotul ne cheamă la *"iara si iara cu pace Domnului să ne rugăm"*, fie ca noi să auzim această chemare și să respingem gândurile care provoacă agitație sau teama (anxietate), și să ne dedicăm la ceea ce se întâmplă în acea perioadă de sfântă închinare la Dumnezeu. Și când Preotul ne binecuvântează cu Pacea Domnului *să fie cu voi cu toți*, să ne închinăm cu umilință aplecându-ne și să-l acceptăm, ca de la Hristos Însuși, oferind binecuvântarea păcii. În fiecare zi, fie ca cererea noastră în rugăciune să fie: ***"Doamne, revarsa pacea peste noi,"***(Isaia 26:12). Amin.